

Моментите, когато хубав филм свършва.

Почват да текат буквите. В салона все още е тъмно. Някои хора стават и бавно си тръгват. Някои остават на седалките, не четат буквите, но гледат в екрана и слушат акордите от финалната музикална тема. Просто присъстват.

Лампите в салона просветват, като че ли наполовина. Понякога ги оставят дълго невключени. А има случаи, когато ги пускат рязко твърде бързо.

Но това групово излизане от медитация!

Салоните със старите плюшени седалки, останали от 60-те!

Ето за тези минути живееше Морски. Един от любимите му моменти в този живот.

Като че ли западната цивилизация се беше развила само дотолкова вповече от предходниците си, че да може да предложи тези няколко специални мига в кинозалоните.

И докато отново попиваше всичко това, а ушите му поемаха завършващите акорди на прекрасната мелодия и накъде дълбоко в него усядаха последните пластове от филма, Морски съзря един чифт очи, които...

Бяха очи, които преминаваха през свършено същите мисли като него самия.

Беше някак си ясно, че притежателите на тези общо четири очи ще решат да изпият заедно питие в някой близък бар.

Това питие се превърна в четири питиета.

А после – на сутринта, в осем – Морски се събуди пръв, погледна до себе си, замисли се, целувайки очите, които все още не се бяха отворили, пое дълбоко дъх сред слънчевите лъчи, процеждащи се иззад щорите и се зачуди как така бързо бяха успели да минат шестнадесет години.